

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **M. K.**, zast. JUDr. Koljou Kubíčkem, advokátem, se sídlem Praha 4, Urbánkova 3360, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Praha 1, Letenská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.1.2010 č.j. 16/8077/2010/1672

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 26.1.2011 č.j. 16/8077/2010/1672 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6.800,- Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Kolji Kubíčka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo v souladu s ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 29.9.2009, č.j.: MHMP 763279/2009/DOP-T/Ho/TAXI, kterým byla zaměstnavateli žalobce uložena pokuta ve výši 500.000,- Kč za porušení cenových předpisů podle ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 526/1990 Sb. a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy potvrzeno.

Žalovaný v odůvodnění v záhlaví uvedeného rozhodnutí zrekapituloval průběh správního řízení a mimo jiné uvedl, že ze spisového materiálu vyplývá, že dne 13.7.2009 byla dvěma cizincům z Itálie poskytnuta přeprava vozidlem taxislužby na trase Malostranské

náměstí (Újezd), Praha 1 – ulice Seifertova 3, Praha 3. Vozidlo taxislužby bylo identifikováno podle přiložené stvrzenky č. 00510 na částku 693,- Kč s uvedeným jménem provozovatele vozidla K. K., T. n/V., IČ 73523739, jménem řidiče M. K. z T. n. V. a SPZ 8A5 7634. Evidenční číslo vozidla taxislužby je v tomto případě 8A57634. Cestujícím se účtovaná částka zdála příliš vysoká. Zaplatili 800,- Kč a vráceno jim bylo 100,- Kč. Podle přiložené účtenky byla cestujícím na trase Újezd-Seifertova účtována cena 693,- Kč, zatímco cena účtovaná za tuto trasu v souladu s ust. § 5 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb. a s nařízením č. 20/2006 Sb. hl.m. Prahy, byl řidič oprávněn účtovat částku v maximální výši 216,- Kč. Z vydané stvrzenky z taxametru podle žalovaného vyplývá, že řidič při jízdě po trase v délce 5,8 km použil sazbu č. 1 s hodnotami nástupní sazba 90,- Kč, jízda /1 km 99,- Kč, čekání/1 min. 13,- Kč, tedy v rozporu s uvedeným platným nařízením o maximálních cenách osobní taxislužby na území hl.m. Prahy.

Prvoinstančním rozhodnutím byla provozovateli taxislužby uložena pokuta podle § 17 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb. za porušení cenových předpisů. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání.

Dále se pak odvolací orgán v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval jednotlivými námitkami žalobce uvedenými v jeho odvolání, které neshledal důvodnými.

Žalobce v žalobě namítal, že správní orgány obou stupňů však nemohly v předmětné události činit jakékoli závěry, když neprovedly žádnou kontrolu. Pokud údajní cestující sepsali nějakou stížnost, mohla sloužit pouze jako podklad pro zahájení správního řízení a nikoliv pro rozhodnutí ve věci samé. Podle žalobce správní orgán vycházel jako z důkazu pouze ze stížnosti údajných cestujících, aniž prováděl dokazování. Stížnost údajných cestujících nemůže podle žalobce sloužit jako důkaz, neboť neosvědčuje porušení cenových předpisů předražením.

Žalobce namítal, že správní orgán nezjišťoval náležitě skutkový stav a postupoval pouze dle obsahu stížnosti údajných zákazníků, aniž by o obsahu stížnosti vedl dokazování. Správní orgán pouze přejal skutková tvrzení údajných zákazníků, aniž by je prokazoval. Podle žalobce měly být provedeny výslechy svědků, aby se vyjádřili k okolnostem jízdy, např. k době čekání na trase.

Žalobce tvrdil, že v řízení rovněž nebylo prokázáno, po jaké trase skutečně jel a z jakých důvodů. Není totiž vyloučeno, že pokud by jel dle regulované ceny, zvolil by právě druhou trasu a výsledná hodnota by činila stejnou částku, jako by jel po trase kratší, předpokládané správním orgánem, a za jinou, než regulovanou cenu. Žalobce měl za to, že v řízení nebylo prokázáno, po jaké trase jel a tedy ani to, že by předražil, neboť v případě zvolení jiných tras za regulovanou cenu, by výsledná částka činila stejnou hodnotu, jako ta údajně předražená. Navíc správní orgán nebral v úvahu čekání, které je také účtováno a které mohlo činit i 7 min., nebral v úvahu skutečnou délku trasy.

Žalobce také namítal, že povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč mu byla uložena v rozporu se zákonem, neboť nesouhlasí s tím, že svým jednáním správní řízení vyvolal, jelikož se žádného pochybení nedopustil.

Žalobce současně namítal i to, že správní orgány nedostatečně odůvodnily výši vyměřené pokuty. Dle jeho názoru je výše pokuty nepřiměřená.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný reagoval na žalobcovy námitky a měl za to, že vydal rozhodnutí v souladu se zákony a ostatními právními předpisy na základě spolehlivě zjištěného stavu věci a s předepsanými obsahovými náležitostmi. Navrhl žalobu zamítnout.

Ve správním spise se nachází jednak oznámení o poskytnuté jízdě taxi - stížnost cizinců – Italů – G. B. a G. P. A. s připojenou účtenkou, oznámení Magistrátu hl.m. Prahy,

odboru dopravy o zahájení správního řízení ze dne 29.7.2009, oznámení Magistrátu hl.m. Prahy, odboru dopravy o ukončení dokazování-seznámení se s podklady rozhodnutí ze dne 1.9.2009, rozhodnutí Magistrátu hl.m. Prahy, odboru dopravy ze dne 29.9.2009, odvolání žalobce ze dne 23.10.2009 a v neposlední řadě žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 26.1.2010 č.j. 16/8077/2010/1672.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud posoudil předmětnou věc takto:

V daném případě Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravy vydal dne 29.9.2009 rozhodnutí, č.j. MHMP 763279/2009/DOP-T/Ho/TAXI, jímž provozovateli taxislužby K. K. uložil podle ust. § 17 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb. pokutu ve výši 500 000,- Kč za porušení ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 526/1990 Sb., které správní orgán spatřoval v tom, že dne 13.7.2009 řidič vozidla SPZ: 8A5 7634, evidenční číslo vozidla taxislužby: 8A57634 M. K. účtoval za poskytnutí taxislužby na trase Malostranské náměstí Újezd), Praha 1 – ulice Seifertova 3 (vzdálenost 5.8 km) částku 693,- Kč, přestože podle ust. § 5 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb. v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb. hl.m. Prahy, byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 216,- Kč. Účastníky předmětného řízení o pokutě byli jednak provozovatel taxislužby pan K. K., tak řidič vozidla taxislužby pan M. K. (žalobce). V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že dne 13.7.2009 od 20:18 do 20:29 hodin byla dvěma zahraničním cestujícím z Itálie poskytnuta přeprava vozidlem SPZ: 8A5 7634, ev.č. 8A57634 na trase Malostranské náměstí (Újezd), Praha 1 – ulice Seifertova 3. Vozidlo v době uskutečněné jízdy řídil M. K., zaměstnanec K. K. Řidič za jízdu dle vystavené stvrzenky z taxametry č. 00510 účtoval částku 693,- Kč, ačkoliv dle nařízení o maximálních cenách osobní taxislužby měl účtovat částku 216,- Kč.

Podle správního orgánu I. stupně se účastníci řízení nevyjádřili ani k oznámení o zahájení správního řízení ani k oznámení o ukončení dokazování.

K porušení cenových předpisů provozovatelem taxislužby podle správního orgánu I. stupně došlo tím, že dne 13.7.2009 od 20:18 do 20:29 hodin řidič vozidla taxislužby SPZ: 8A5 7634, ev.č. 8A57634 účtoval na trase Malostranské náměstí (Újezd), Praha 1 – ulice Seifertova 3 částku 693,- Kč, přestože dle nařízení o maximálních cenách osobní taxislužby měl účtovat částku 216,- Kč.

Při stanovení výše pokuty prvoinstanční správní orgán vzal v úvahu skutečnost, že účastník řízení se překročení městem stanovených maximálních cen dopouštěl v posledních třech letech úmyslně a opakovaně. Namátkovými kontrolami bylo porušení městem stanovených maximálních cen zjištěno ve dnech 16.9.2007, 5.7.2008, 10.7.2008, 15.8.2008 a 27.10.2008. Ve všech případech byla s provozovatelem taxislužby vedena správní řízení, za něž byly uloženy pokuty. Správní orgán vzal při stanovení výše pokuty v úvahu také míru zavinění, tj. skutečnost, že nabízení služeb taxi za ceny vyšší než maximální je již dlouhodobě a veřejně medializovaným problémem, který je prokazatelně v rozporu s právními předpisy.

Dále správní orgán I. stupně také uvedl, že účastník pan M. K. se stává ve smyslu § 9 odst. 3 písm. e) zákona č. 111/1994 Sb. dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí osobou nespolehlivou, neboť jako řidič taxislužby účtoval zákazníkům cenu za výkon taxislužby vyšší než je cena maximální pro území hl.m. Prahy. Předmětný delikt byl podle správního

orgánu I. stupně z hlediska subjektivní odpovědnosti způsoben výhradně individuálním jednáním řidiče vozidla taxislužby.

Proti tomuto prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 23.10.2009, kde mimo jiné namítal, že je nelogické a v rozporu se zákony označovat ho za oprávněného účastníka řízení.

K této námitce žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že „Odvolací orgán v této souvislosti dále poukazuje na ustanovení § 9 téhož zákona, ze kterého nespolehlivost řidiče vyplývá. V odst. 3 písm. e) tohoto paragrafu je uvedeno: *„Za spolehlivou se nepovažuje osoba, která se jako řidič vozidla taxislužby v průběhu posledních tří let dopustila jednání, za něž byla provozovateli taxislužby pravomocně uložena sankce za porušení právních předpisů souvisejících s provozováním silniční dopravy.“* Z výše uvedeného, by mělo odvolateli být zřejmé, že na základě výsledku tohoto správního řízení může být postižen i on, a proto je oprávněným účastníkem tohoto správního řízení. Účastníky řízení jsou totiž podle ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Odvolatel ve svém odvolání správně uvádí, že odpovědnost za jím účtované ceny podle současně platné právní úpravy nese provozovatel taxislužby. Proto také je pokuta uložena jemu a ne odvolateli. Skutečnost, že Magistrát hl. m. Prahy navrhuje přímou odpovědnost řidiče vozidla v rámci svého návrhu novely zákona o silniční dopravě však odvolací správní orgán nepovažuje za důkaz toho, že řidič nemůže být v současnosti považován za oprávněného účastníka řízení.“

K námitce ohledně ust. § 301 zákona č. 262/2006 Sb. odvolací správní orgán uvedl, že zaměstnanec je povinen plnit takové pokyny zaměstnavatele, které nejsou v rozporu s platnými právními předpisy. Samotný řidič si musí být plně vědom toho, že účtování vyšších cen než maximálních stanovených oprávněným orgánem je v rozporu s právními předpisy, neboť složil zkoušku ověřující znalosti řidičů taxislužby na území hl. m. Prahy, jejíž součástí je i ověřování znalosti právních předpisů souvisejících s taxislužbou. Pokud zaměstnanec tuto zákonnou povinnost nerespektuje a plní pokyny nadřízených, které nejsou v souladu s platnými právními předpisy, potom se vystavuje případnému postihu.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí – ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně – je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

Tento závěr vyplývá ze zjevné skutečnosti, že ačkoliv byl žalobce účastníkem řízení, v němž bylo napadené rozhodnutí vydáno, nebylo o něm nijak rozhodnuto, tedy ve vztahu k jeho osobě nebylo vydáno ani rozhodnutí meritorní, ani procesní. Z obsahu správního spisu je přitom nepochybné, že žalobce byl na základě oznámení ze dne 29. 7. 2009 účastníkem řízení o deliktu, k němuž mělo dojít porušením ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 526/1990 Sb., takže bylo nutné, aby řízení právě o tomto předmětu bylo vůči němu zákonným způsobem ukončeno, tedy buď aby byl žalobce shledán odpovědným za předmětný delikt, či aby byla jeho odpovědnost vyloučena, anebo aby bylo řízení vůči němu zastaveno. Správní orgány však vůči žalobci žádné takové rozhodnutí nevydaly.

Magistrát hlavního města Prahy jako správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí žalobce vůbec nezmiňoval, a není tedy jasné, jak o něm rozhodl. Výrok jeho rozhodnutí ze dne 29.9.2009 se o žalobci nijak nezmiňuje, když je z něj zřejmé, že za subjekt odpovědný za porušení cenových předpisů je považován pouze a právě pan K. K., provozovatel taxislužby, nikoliv žalobce. O žalobci je pak pojednáno pouze na straně

3 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, kde je konstatována nespolehlivost žalobce z hlediska ust. § 9 odst. 3 písm. e) zákona č. 111/1994 Sb.

O žalobcově odpovědnosti za porušení cenových předpisů nebylo tedy správním orgánem I. stupně nijak rozhodnuto a tuto vadu neodstranil ani žalovaný. Pokud měly správní orgány za to, že s ohledem na ust. § 9 odst. 3 písm. e) zákona č. 111/1994 Sb. může být žalobce dotčen na svých právech, pak měly tuto skutečnost vyjádřit právě ve výroku. Na tom by nic neměnila ani skutečnost, pokud by k dotčení práv a povinností došlo přímo ze zákona, takže správní orgán by tedy toto dotčení nekonstituoval, ale deklaroval. Absence výroku o osobě žalobce pak činí rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nepřezkoumatelnými.

Soud nadto považuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nepřezkoumatelné i proto, že ačkoliv je v něm odpovědnost za správní delikt přisouzena provozovateli taxislužby panu K. K., v části odůvodnění týkající se žalobcovy nespolehlivosti Magistrát hlavního města Prahy uvedl doslova, že „*Předmětný delikt byl z hlediska subjektivní odpovědnosti, kterou je třeba v souvislosti s výše uvedeným ustanovením zákona o silniční dopravě uplatnit, způsoben výhradně individuálním jednáním řidiče vozidla taxislužby.*“ Toto konstatování je v kontextu celého dalšího obsahu prvostupňového rozhodnutí nesrozumitelné. Není pak totiž zřejmé, kdo se tedy měl podle názoru správního orgánu I. stupně deliktního jednání dopustit. Pokud tímto pachatelem deliktu byl provozovatel taxislužby, tedy pan K. K., pak je nesrozumitelné, proč Magistrát hlavního města Prahy náhle tvrdí, že delikt byl způsoben jednáním řidiče, tedy žalobce. Jestliže by se však jednalo o individuální odpovědnost žalobce, pak měla být sankce uložena právě jemu. Žalobci však žádná sankce za porušení cenových předpisů uložena nebyla, s výslovným konstatováním, že cenové předpisy porušil provozovatel taxislužby pan K. K.

Městský soud v Praze za tohoto stavu věci dospěl k závěru, že rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, a jelikož žalovaný v napadeném rozhodnutí tuto vadu nijak neodstranil, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné rovněž. Soud se proto vzhledem k uvedenému nezabýval námitkami žalobce uvedenými v jeho žalobě a napadené rozhodnutí bez jednání zrušil podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Věc pak podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude nutno, aby správní orgány na základě skutkových zjištění učinily srozumitelný a konzistentní závěr o tom, kdo svým jednáním porušil cenové předpisy, tedy zda žalobce nebo provozovatel taxislužby pan K. K., a podle toho rozhodly o sankci. Pokud dospějí k závěru o tom, že rozhodnutí se dotkne práv a povinností žalobce, vyjádří tuto skutečnost ve výroku svého rozhodnutí tak, aby bylo zřejmé, jak se právní postavení žalobce změnilo.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč a náklady zastoupení žalobce advokátem ve výši 4.800,- Kč, což tvoří 2 úkony právní služby po 2.100,- dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a 2 režijní paušály po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. Náklady řízení tedy činí celkem 6.800,- Kč, jak je ve výroku rozsudku uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. června 2014

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová